

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
УПРАВНИ СУД
17 У. 17105/17
Дана 26.11.2019. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Биљане Шундерић, председника већа, Јелице Пајовић и Весне Иконић, чланова већа, са судским саветником Горданом Вукићевићем, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца А.А. из ..., ... број ..., ради поништаја решења Одбора Агенције за борбу против корупције, 014 број: 07-00-0460/17-02 од 04.10.2017. године, у предмету сукоба интереса, у нејавној седници већа, одржаној дана 26.11.2019. године, донео је

ПРЕСУДУ

I Тужба СЕ ОДБИЈА.

II ОДБИЈА СЕ захтев тужиоца за накнаду трошкова управног спора.

Образложење

Оспореним решењем одбијена је, као неоснована, жалба тужиоца изјављена против решења ВД директора Агенције за борбу против корупције број 014-07-00-0915/15-11 од 26.05.2017. године. Наведеним решењем првостепеног органа, ставом I диспозитива утврђује се да је тужилац поступао супротно одредбама чл. 27. и 32. став 1. Закона о агенцији за борбу против корупције, на начин што је:

- током вршења јавне функције члана Савета Б.Б. учествовао у поступку избора за директора ове школе када је и именован на ову јавну функцију;
- током вршења јавне функције директора Б.Б., као председник Наставног већа ове школе по функцији, учествовао у доношењу Одлуке о избору у звање и радни однос бр. ... од 09.07.2015. године, којом је његов син В.В., поред три кандидата који су испуњавали услове, изабран у звање сарадника – асистента, на основу које је у својству директора наведене школе закључио Уговор о раду бр. ... од 10.07.2015. године, којим је његов син, В.В., засновао

радни однос у Б.Б., на одређено време од 3 године, са пуним радним временом, почев од 09.07.2015. године до 09.07.2018. године, на радно место сарадника – асистента за ужу стручну област Економија и Пословна економика, а да о сукобу интереса који је имао у конкретним ситуацијама, није писмено обавестио Агенцију за борбу против корупције, па му се, на основу одредбе члана 51. став 1. Закона о Агенцији за борбу против корупције, изриче мера јавног објављивања препоруке за разрешење са јавне функције директора Б.Б.. Истим решењем, у ставу II и III диспозитива, одређено је да ће изрека и сажето образложење решења бити објављени у “Службеном гласнику Републике Србије” и у “Службеном листу града Београда”, те да ће трошкове објављивања овог решења сносити тужилац.

Тужбом поднетом Управном суду дана 17.11.2017. године, тужилац оспорава законитост решења туженог органа, указујући на учињене повреде правила поступка, нетачно и непотпуно утврђено чињенично стање; да у побијаним решењима није правилно примењен закон, други пропис или општи акт, да је предметни акт донео ненадлежни орган, као и околност да је решење донето по слободној оцени, при чему је орган који је донео решење прекорачио границе законског овлашћења, и да донето решење није у складу са циљем у којем је овлашћење дато. У тужби истиче да је првостепено решење незаконито и у изреци контрадикторно, при чему из цитираног дела изреке решења првостепеног органа произлази да тужилац у поступку избора за директора Б.Б. није био на јавној функцији, како то погрешно закључују оба органа, већ је тек именовањем за директора ступио на јавну функцију и постао функционер у смислу Закона о агенцији за борбу против корупције. У вези са наведеним, истиче да је у жалби изјављеној против првостепеног решења тужилац истицао чињеницу да чланство у Савету школе не представља јавну функцију, које наводе жалбе је тужени орган незаконито одбио као неосноване, погрешно се позивајући на одредбу члана 2. алинеја 3. Закона о Агенцији за борбу против корупције. Такође, наводи да ниједан закон не забрањује тужиоцу да гласа приликом избора на функцију за коју се кандидовао, и да је намера законодавца била да кандидати не гласају – таква намера би била јасно изражена забраном, каква забрана нигде није прописана. Тужилац такође наводи да је диспозитив првостепеног решења неразумљив, имајући у виду да у ставу првом није означено време извршења, па чак није ни ближе одређен временски период у коме је учињена повреда закона којом се тужилац терети, а које повреде, иако дужан није отклонио ни тужени орган у поступку по жалби. Наводи да се тек из образложења решења туженог органа може закључити да се цитирани део истог односи на 2013. годину, из чега се посредно може закључити да се мера, која је тужиоцу изречена првостепеним решењем, односи на мандат директора на коју јавну функцију је тужилац именован 24.12.2013. године, са мандатом у трајању од 3 године, почев од 04.03.2014. године, те да је тај мандат истекао, а мера препоруке за разрешење, која је изречена првостепеним решењем, се односи на мандат тужиоца који није захваћен одлуком о избору, из чега, по оцени тужиоца, произлази инквизиторски став Агенције. Такође, сматра да је првостепени орган погрешно и непотпуно утврдио чињенично стање везано за заснивање радног односа тужиоцевог сина, све имајући у виду да није правилно ценио чињеницу да је Комисија за избор у звање сарадника – асистента за стручну област Економија и Пословна економика, у чијем раду тужилац није учествовао, претходно сачинила извештај о пријављеним кандидатима и предложила

Наставном већу школе да В.В. буде изабран у звање сарадника – асистента за наведену стручну област, у ком извештају је и дала образложење зашто између 4 пријављена кандидата предлаже именованог као најбољег кандидата. Тужилац такође истиче да је другостепени орган своје решење засновано на чињеници да је тужилац председник Наставног већа по функцији, при чему је из ове чињенице извео погрешан закључак да је тужилац донео Одлуку о избору у звање и радни однос бр. 01-3/65 од 09.07.2015. године, објашњавајући у вези са тим да тужилац као председник Наставног већа само сазива седнице и руководи радом седнице, али не доноси одлуке у име Наставног већа, већ се одлуке доносе у складу са Пословником о раду и то гласањем, истичући да је наведену одлуку тужилац потписао у својству председника Наставног већа, а не у своје лично име. Такође наводи да је другостепени орган пропустио да цени чињеницу да је првостепени орган тужиоцу ставио на терет радње извршена за време трајања трогодишњег мандата који је истекао 04.03.2016. године, пре покретања поступка пред Агенцијом за борбу против корупције. Код наведеног сматра да је било целисходно да првостепени орган изрекне опомену тужиоцу а не неосновано и незаконито разрешење тужиоца са јавне функције директора, на коју је изабран 27.12.2016. године, са трогодишњим мандатом почев од 04.03.2017. године, за време ког мандата на страни тужиоца није утврђена повреда закона. Такође, налази да је првостепено решење донео ненадлежни орган – ВД директор Агенције за борбу против корупције, истичући да ВД директора – по Закону о Агенцији за борбу против корупције, не постоји као орган јер директора Агенције бира Одбор агенције, а вршиоца дужности директора поставља Влада. Са навед наведених разлога, налазећи да је оспореним решењем повређен закон на штету тужиоца, предлаже да суд одржи усмену расправу и својом пресудом реши предмет у спору пуне јурисдикције на начин што ће тужбу уважити, поништити оспорено решење и решење првостепеног органа, те утврдити да тужилац, током вршења јавне функције директора Б.Б., није поступио супротно одредбама члана 27. и члана 32. став 1. Закона о Агенцији за борбу против корупције, па се пријава која је поднета против истог одбија као неоснована, уз обавезу да тужени орган тужиоцу надокнади трошкове насталог спора, са законском затезном каматом, почев од доспелости па до дана коначне исплате, под претњом принудног извршења. За случај да суд не прихвати предлог тужиоца за одлучивање у спору пуне јурисдикције, предложио је да суд по одржаној јавној расправи донесе одлуку којом се тужба уважава и поништава оспорено и првостепено решење, а предмет враћа надлежном органу на поновно одлучивање, уз обавезу туженом да тужиоцу надокнади трошкове насталог спора, са законском затезном каматом, почев од доспелости, па до коначне исплате, под претњом принудног извршења.

Тужени орган је, у одговору на тужбу, остао у свему при разлозима датим у образложењу оспореног решења и предложио да суд тужбу одбије као неосновану.

Решавајући овај управни спор без одржавања усмене јавне расправе, сагласно одредби члана 33. став 2. Закона о управним споровима (“Службени гласник РС” бр. 111/09), будући да је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања и испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у складу са чланом 41. став 1. истог закона, Управни суд је, по оцени навода тужбе, одговора на тужбу и списка предмета ове

управне ствари, нашао да тужба није основана.

Правилно је одлучио тужени орган када је оспореним решењем одбио као неосновану жалбу тужиоца, изјављену против решења првостепеног органа од 26.05.2017. године. Ово стога што је, и по оцени суда, правилан закључак туженог органа да је у поступку који је претходио доношењу оспореног решења несумњиво утврђено да је тужиоцу верификован мандат члана Савета 12.02.2013. године, да је као члан Савета школе учествовао на седници Савета школе у поступку избора за директора школе, када је и именован на ову јавну функцију, Одлуком савета школе од 24.12.2013. године, са мандатом у трајању од 3 године, почев од 04.03.2014. године, као и то да је дана 09.07.2015. године донео Одлуку о избору у звање и радни однос В.В., свог сина, који је изабран у звање сарадника – асистента, и са којим је дана 10.07.2015. године, закључио Уговор о раду на основу кога је исти засновао радни однос у школи, на одређено време од 3 године, са пуном радним временом, почев од 09.07.2015. године до 09.07.2018. године, на радном месту сарадник – асистент за ужу стручну област Економија и Пословна економика, на који начин је повредио одредбе члана 27. ст. 1. и 2. и члана 32. став 1. Закона о Агенцији за борбу против корупције. За донету одлуку, тужени орган је дао довољно разлога које у свему као правилне прихвата и овај суд.

Наиме, одредбом члана 27. став 1. Закона о Агенцији за борбу против корупције (“Службени гласник РС”, бр. 97/08...112/13), прописано је да је функционер дужан да јавну функцију врши тако да јавни интерес не подреди приватном, док је одредбом става 2. истог члана прописано да је функционер дужан да се придржава прописа који уређују његова права и обавезе и да ствара и одржава поверење грађана у савесно и одговорно вршење јавне функције.

Одредбом члана 32. став 1. истог закона, прописано је да је обавеза функционера да приликом ступања на дужност и током вршења јавне функције, у року од осам дана, писмено обавести непосредно претпостављеног и Агенцију о сумњи у постојање сукоба интереса или о сукобу интереса који он или са њим повезано лице има, док је одредбом става 3. истог члана прописано да ако Агенција утврди да постоји сукоб интереса из става 1. овог члана, о томе обавештава функционера и орган у коме он врши јавну функцију и предлаже мере за отклањање сукоба интереса.

Код напред наведеног, а имајући у виду и одредбе члана 50. став 2. Закона о високом образовању (“Службени гласник РС”, бр. 76/05...87/16), којом су прописани органи управљања у високо-школској установи и одредбу члана 65. Статута школе, на које се тужени орган позвао у образложењу оспореног решења, правилан је по оцени суда, закључак туженог органа да је првостепени орган, имајући у виду све наведене законске одредбе, као и одредбе Статута, правилно оценио да је тужилац, као члан Савета школе, учествовањем у раду и одлучивању Савета школе и гласањем за доношење одлуке о свом избору за директора школе довео себе у сукоб интереса, као и то да између директора школе и запосленог у истој школи, који је при том у односу на директора школе повезано лице – на основу крвног сродства у правној линији, постоји однос зависности, на који начин је именовани – доношењем одлуке о избору у звање у радни однос и закључивањем уговора о раду са својим сином, довео себе у сукоб интереса. Правилна је и оцена, да је на тај начин тужилац јавни интерес подредио

приватном и јавну функцију искористио за стицање користи за себе, а затим као директор школе, и за стицање користи за повезано лице, са којим се нашао у двоструком односу зависности, чиме је истовремено угрозио и поверење грађана у савесно и одговорно вршење јавне функције, супротно одредби члана 27. Закона о Агенцији за борбу против корупције. Имајући у виду да је тужилац као функционер, био дужан да избегне сукоб интереса, или да у противном о сукобу интереса који је имао у конкретним ситуацијама, писмено обавести Агенцију, а што неспорно у предметном случају није учинио, то је правилан закључак туженог органа, да је на наведени начин тужилац повредио и одредбу члана 32. став 1. истог закона.

Суд је ценио наводе тужбе којима тужилац указује да је у поступку пред првостепеним органом чињенично стање нетачно и непотпуно утврђено имајући у виду да тужилац у поступку избора директора није био на јавној функцији, али налази да ови наводи нису основани. Ово стога што се у списима предмета, налази Записник са седнице Савета школе, на основу којег се несумњиво утврђује да је тужилац 24.12.2013. године, учествовао као члан Савета школе у поступку избора за директора школе када је и именован на ову јавну функцију, при чему је тужени орган у образложењу оспореног решења, уз правилно позивање на одредбу члана 2. алинеја 3. Закона о Агенцији за борбу против корупције и одредбу члана 5. став 1. Статута Б.Б., извео правилан закључак да функција члана Савета као органа установе чији је оснивач Република Србија јесте јавна функција.

Суд је такође оценио, као неосноване, наводе тужбе да је првостепено решење донео ненадлежни орган, ВД директор Агенције, имајући у виду да је избор ВД директора Агенције ствар управљања, која обезбеђује континуитет функционисања државног органа до избора новог директора и представља привремено стање, с тим да док такво стање траје, ВД директор има сва права, обавезе, одговорности и овлашћење директора.

Како тужилац у тужби није навео разлоге, нити уз тужбу приложио доказе којима би по оцени суда, довео у сумњу чињенично стање утврђено у проведеном управном поступку, то је Управни суд, и остале наводе тужбе оценио као неосноване и без утицаја на другачију оцену суда о законитости оспореног решења. При наведеном, остали наводи тужбе представљају и поновљене наводе жалбе, које је тужени орган, правилном применом одредбе члана 235. став 2. Закона о општем управном поступку, правилно оценио у образложењу оспореног решења.

Налазећи да оспореним решењем није повређен закон на штету тужиоца, Управни суд је применом одредбе члана 40. став 2. Закона о управним споровима, одлучио као у ставу I диспозитива ове пресуде.

Суд је имајући у виду успех тужиоца у овом управном спору, одбио као неоснован, захтев за накнаду трошкова управног спора, па је применом одредбе члана 150. и 153. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11, 87/18), који се примењују на основу одредбе члана 74. Закона о управним споровима, одлучио као у ставу II диспозитива пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
Дана 26.11.2019. године, 17 У. 17105/17

Записничар
Гордан Вукићевић, с.р.

Председник већа-судија
Биљана Шундерић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

НМ